

izboljšanje svojega lanskoletnega tretjega mesta, nato pa sem s preveč previdnim plezanjem docela nenavit končal na petem mestu. Jezico sem ohladil v nekaj dodatnih krogih in z margarito brez soli. Zmagala je Ines Papert, ki je v rit sunila prav vse moške, vključno z Willom Gaddom in Harijem Bergerjem. Punca pleza odlično. Čelado dol.

Dva dneva pred odhodom domov se je zgodila še hitrostna tekma, kakršnih sem se do sedaj, zaradi divje in nekoliko nevarne narave početja, izogibal. Tokrat pa smo plezali dvakrat 30 metrov strmega ledu zapored. Če dodam še to, da se predhodno nisem ogrel niti s toplim čajem, kaj šele s kakšnim raztežajem, potem ni čudno, da sem bil na koncu podoben nekemu, ki je v osnovni šoli ravno prišel iz kabineta prof. Janeza Vagnerja, kamor je bil zaradi neresnosti pri pouku telesne vzgoje povabljen na izdatno dozo sklec. Pridihal sem si drugo mesto.

Za konec še družabni večer

Zvečer je sledil program, katerega glavna točka je bil izraz spoštovanja in hvaležnosti Jeffu Lowu, pionirju lednega plezanja, snovalcu lednih orodij, začetniku lednih tekmovanj, ideologu kombiniranega plezanja in ustanovitelju Ouray Ice Festivala – prireditve, ki je vzniknila pred desetimi leti in je iz gostilniškega srečanja nekaj lokalnih plezalcev prerasla v mednarodni dogodek precejšnje medijske teže, ki v to koloradsko mestece vsako zimo privabi na stotine plezalcev in tisoče radovednežev. Jeffu so priznanje izrazili njegovi sopotniki različnih generacij, ki so mu po severnoameriško povedali, da je car: "Jeff, vsaka ti čast za to, kar si naredil! Če ne bi bilo tebe, potem bi to pač storil nekdo drug!" Nato so na dražbi prodali bombažno majico z napisom "I'm stumped" za 3000 dolarjev in ... moj čas v Ourayu se je že drugič nepreklicno iztekkel.

Ko sem ves zaspan na letališču čakal, da naš airbus naložijo z mojimi prasicami, lososom, nemškimi stevardesami in nemara tudi gorivom, sem še zadnjič ošinil oddaljene vrhove Skalnega gorovja, preden so se potopili v mrak, in jim rekel, da se spet vidimo. ●

Razgledi

Kamen,
sivi hladni kamni
vseposod,
zaplate lanskega snega,
jeziki trpkih trav
in črne kavke
sedajo v bližini

na temenu gore
in pod mano megleni svet
skrivnostno skrit,
razložen v glavi,
postavljen v zamišljeni sistem
dolin, navideznih poti
in hrepenenj

vsak korak,
vso dolgo pot
odtisnjene stopinje
v plitko zemljo,
v kamen trd
in v zavesti vzpon
ter begosumni spust
nazaj v ustaljeni red

zakaj ves ta napor,
ko si lahko izberem lažjo pot
do jasnosti besed,
do utelešenja moči

lepota dneva
skrita v silovitosti razgleda,
ki meji na lahkotnost duše
dvigajoče na krilih črne ptice.

Marko Veber

Uživam

Pohajkujem med visokimi kamnitimi podobami.
Objemam jih z rokami in s pogledi božam dišeče barvaste zeli.

Čeprav kamenje pada in pod nogami grušč se kotali, me vso preveva mir.

Želela bi razširiti obseg pogledov
v daljave in zadržati vso to srečo.

Ničesar me ni strah.
Dobivam bitko s sabo.

Slavica Štirn